

An underwater photograph of a person in a dark swimsuit floating in clear blue water. The person is positioned diagonally across the frame, with their head towards the bottom right and legs towards the top left. The water's surface is visible at the top, showing ripples and light reflections. The overall mood is serene and mysterious.

MONS KALLENTOFT

VODNÍ ANDĚLÉ

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

PROLOG

ZÁŘÍ 2012

Nebe je černé, mraky ještě černější.

Osamělé útvary se snaží nehlučně přiblížit jeden druhému, ale nedaří se jim to, a tak spustí prudký liják. Těžké kapky se při dopadu na zem tříští a vzniká prchavá mlha.

Pod olověnou klenbou spočívá zamrzlé město. Jeho obyvatelé obdarovávají nevlídné nebe světlem, lampy za okny se rozsvěcejí a zhasínají a blikáním vysílají zprávu v morseovce: Jsme naživu, nevzdáváme to, ať už na nás doléhá jakékoli trápení.

Okolní krajina odpočívá.

Nad sklizeným řepkovým polem fouká slabý větřík. Osamělé duby na pláni tiše vržou a setřásají unavené listy.

Hladina jezera Roxen nastavuje nebi neklidné zrcadlo a vlny opatrně omývají pusté pláže u Sandviku. Na opačné straně do jezera ústí deset bublajících potůčků, na temných shromaždištích u stojaté vody se líhnou poslední letošní komáři a žízňiví se připravují na let östgötalandskou nížinou.

Pole jsou v noci ztichlá, ukonejšená deštěm, který tu v posledních dnech spadl. Hlína s kořeny nesklizených plodin nasákla vodou.

Krávy bučí na mraky.

Ovce se ukrývají pod korunami dubů.

Lišky v lese cosi větří.

Divoká prasata v nízkém podrostu ryjí v zemi.

Mraky se nechávají větrem unášet přes město. Na čtvrt' Hjulsbro s luxusními vilami, které lemují řeku Stångån, se snáší déšť.

Kapky dopadají i na ten z domů, v němž se právě v onom okamžiku slévá všechen křik světa a mění se v jeden jediný němý nářek.

Někdo tu pozvedl pistoli.

Aniž se mu zachvěla ruka.

Zvuk tlumených výstřelů nedolehl ani na ulici.

Kulky se zaryly do dvou nahých těl spočívajících ve vířivce, šance na přežití nulová.

Nocí se rozléhá křik malé holčičky.

Mrtví jsou téměř jediní, kdo ji slyší.

Ale pomoci jí nemůžou.

Z ran vytéká krev a voda v zapnuté vaně se barví do ruda.

Už žádné nádechy ani výdechy.

Jenom rozčilené bubláni, které se mísí s šustivým zvukem látky, a krev bušící v tepnách těch, kdo dosud žijí. Studená ruka zakrývá holčičce ústa, no tak, ticho, buď potichu.

V místnosti je téměř úplná tma a na bílých kachličkách se ornamentálně rýsují stíny keřů ze zahrady za oknem. Je tu i bazén zdobený černou mozaikou.

Těla muže a ženy leží vedle sebe, bezvládná ženská ruka sklouzla muži z ramene a spočívá v rudé zpěněné vodě.

Holčička pláče.

Mizí ve tmě.

Nebrání se, jen se snaží nezapomenout dýchat. Je jí pět let. Následuje tu neznámou sílu.

Mami, tati. Jak dlouho tam budete takhle ležet?

Zahrada se táhne od domu až k řece, jejíž voda je tady, daleko od dunící elektrárny, klidná. Odtéká, pryč od rozstřílených těl.

Už neprší.

Pláč holčičky se mění v jinou vodu, v širokou řeku tekoucí kdesi daleko, tak daleko, že by tam žádný mrak nedoplul.

Z té cizí řeky stoupá pára a objímá tvář ženy sužované steskem.

Žena v sobě nese náklad slov:

„Sedávám tu u řeky na strmém svahu, kde odmítá růst tráva. Všichni rybáři se tomuto místu vyhýbají, protože se říká, že tady

sídlí duchové, už od války. Zapomenutí duchové, kteří čekají, až si pro ně přijdou jejich blízcí.

Když jsou duchové nepokojní, můžu je utěšovat, aspoň tak zapomenu na svůj vlastní neklid a stesk.

Žijí tu ryby.

Jenže některé z nich se dodnes rodí se dvěma hlavami a čtyřmi srdci, která nepravidelně tlučou pod stříbrnými šupinami.

Vzpomínám si na dotek tvé teplé kůže, kůže měkké jako nejdražší hedvábí na trhu, hřála mou ruku i mé srdce.

O to jsem přišla, a tak si zakazuju na tebe vzpomínat.

Zakazuju si doufat.

Co mi zbývá?

Můžu chodit sem k řece a čekat na duchy, na tváře v oblacích.

Tvou tvář v mracích nevidím.

Místo toho se dívám dolů do vlažné vody a tuším v ní drobné víry způsobené obřimi sumci, kteří čistí říční dno.

Pozoruju úhoře, jak se kroutí a třpytí.

Připomíná mi to tvé pohyby ve mně, v mé vlažné vodě. Nechci vzpomínat, jenže z duše nemůžu vyhnat vzpomínku na tvé pohyby před narozením.

Zůstává ve mně jako prokletí.

Ale zároveň jako dar.

Já jsem ty.

Nic na světě to nemůže změnit.

Ani hlad po penězích. Ani žádná jiná láska. Žádná pozemská moc. Ani stížnosti nebo přání duchů.

Kde jsi? Někde ano. Vím to.

Můžeš si za ty prachy koupit prase, řekl a zasmál se. Prase se o tebe postará, to máš lepší, než kdyby to bylo naopak.

Oni se taky smáli, když to říkal.

Já se uklonila.

A odešla odtamtud.“

V jedné z nejtemnějších místností světa kape kohoutek.

Je to předpokoj pekla na zemi. Nebo už peklo samo.

Děti tu nepláčou.

Popotahují, ale ještě nezačaly pochybovat o tom, že jsou lidé.

Dítě za prase.

Dítě za prase.

Do plechové střechy buší déšť, v tomto světě je tak mokro, že se dětské plíce s každým nádechem plní vodou, tak mokro, že by se člověk mohl utopit, aniž by byl pod hladinou.

Ale děti přesto dýchají.

Sní o hrách, o superhrdinech, o lásce, jíž se jim nedostalo, a netuší o utrpení, které je čeká, netuší, že jejich duše stále mají naději.

Holčička je ještě daleko, ale míří k nim.

Kde to jsem? ptá se ve svém osamělém spánku.

Nechci se probudit, nechci se probudit.

Černé mraky se rozplývají, netouží spatřit další den.

S vděčností směřují vstříc zániku.

Nezatížené lidskými dilematy.

ČÁST 1.

OSAMĚLÁ LÁSKA

1.

STŘEDA 11. ZÁŘÍ

Malin Forsová leží schoulená v posteli ve svém bytě na ulici Ågatan. Spánek ji objímá pevně, takže jí do snů neproniká déšť bušící do parapetu, a Malin šeptá:

Tove, Tove, Tove.

Jediné, co je mi dražší než život, je tvůj život.

Nikdy se mi neztrať. Kdo by mě pak ochraňoval před nočními můrami?

Malin se převaluje v peřinách.

„Chci se probudit,“ šeptá.

Ale nejde to. Místo toho ve snu spatří řeku Stångån protékající nočním Linköpingem, vody se vlévají do Roxenu a všechna utopená slova němého jezera se mění v páru stoupající nad krajinu.

V oparu se objevuje tvář.

Tvář kojence.

„Kdo jsi?“

Malin křičí.

Tělo jí zalévá vlažná voda, kolébá její duši na vlně, která jako by nikdy neměla skončit.

Z temnoty snu se ozývá hlas:

„Nikdy nebudeš moct přivést na svět dítě.“

Dítě, Malin.

Chci se probudit.

Chci se narodit z vlhka tohoto snu.

Chci se zrodit znovu jako člověk bez jakýchkoli tužeb nebo snů, jako svobodný člověk, stvořený za těch nejpříznivějších okolností.

Sen se jí vysmívá.

Malin se taky směje, ale v pozadí slyší pláč dítěte, holčičky.

Jsi to ty, Tove?

„To nejsem já, mami.“

Tak to musí být nějaké jiné dítě.

Teď by chtěla ve snu zůstat, ale on ji opouští a Malin na kůži cítí studené mokré prostěradlo, vnímá mužné, teplé tělo vedle sebe, lesklou vlhkost, která se ukrývá v miniaturních kapičkách mezi chloupky na Peterových zádech, a to už je Malin vzhůru a její první myšlenka zní: Tahle postel je malá, musíme koupit větší.

Vybavuje si, jak se před usnutím milovali. Jako sexuální roboti. Mechanicky. Každý jeho sebemenší pohyb vyjadřoval „ať se to tentokrát už podaří“. Jeho zoufalství v posledním půlroce narůstalo, ale v pohybech předchozího večera se objevil odlišný tón, jako by to Peter vzdával, jako by už toho měl dost.

Před několika měsíci spolu vedli rozhovor, právě v téhle posteli.

„Musím se stát tátou, Malin. Už je na čase.“

„Můžeme to zkusit znovu.“

„Měla bys ještě jednou zajít k doktorovi.“

„Proč?“

„Co když má ta kulka, co ti uvázla v děložní stěně, nějaké následky?“

Peter se do té doby o zranění, ke kterému přišla loni na jaře v souvislosti s jedním zvlášť obtížným případem, nikdy nezmnínil. Bylo to něco jako neviditelná hrst písku v soukolí jejich nadějí.

„Doktor říkal, že to není problém.“

„Kolik toho takový doktor ví?“

„Sám jsi doktor, tak bys mohl mít představu.“

Peter po jejích slovech rezignoval, umlkł a odvrátil pohled, jako by se snažil sám sebe přesvědčit, že mají šanci ze své lásky počít navzdory tomu, že jim je oběma ke čtyřicítce, navzdory té kulce, navzdory pochybnostem i Malininu bezohlednému zacházení s vlastním tělem.

Navzdory všemu.

Malin se přisune k Peterovi a tiskne jeho zpoceně tělo k svému. Postel je jako moře, ve kterém chce navzdychy spočinout. Tak ráda

by mu to dítě dala, ale jít k nějakému zatracenému doktorovi se neodvažuje, protože co kdyby řekl, že to nejde?

Co kdyby to řekl na rovinu?

A neřekl už to náhodou?

Opustil bys mě, Petere?

Raději nevěděť.

Doufat.

Stále doufám, nebo ne?

Nesmíš mě opustit, Petere. Malin si uvědomuje, že by s ním dokázala žít jakkoli, s dítětem i bez něj, teď když se Tove odstěhovala a s největší pravděpodobností už se nevrátí.

Musíme mít děti?

Nevystačíme si sami?

Odpovědní jen za svou vlastní lásku.

Ráno vstát, jít do práce, společně vařit, mýt nádobí, usínat v objetí, nakupovat, jezdit na dovolenou, čistit si zuby, stěžovat si, že jeden špatně vymačkává pastu z tuby a druhý zapomíná uklízet špinavé prádlo do koše.

Malin vstává a nechává ho v posteli samotného, vleče své nahé, spánkem unavené tělo z ložnice do obývacího pokoje k oknu, za kterým se nad černou věží kostela svatého Larse pomalu rozlévá úsvit.

Toho rána působí svět vlhce a stísněně, kůže a prsa jí zalévá zvláštní chlad. Otevře okno, studené podzimní ráno jí jde vstříc jako povědomý zápach z úst a ona dýchá, cítí, jak ji plní nový den.

Dotkne se malé, kulaté, křiklavě červené jizvy na břiše, kudy dovnitř pronikla kulka.

Myslí si:

Ať se stane cokoli, všechno se dá zase do pořádku.

Cítí, jak se jí rty stahují do cynického úsměvu. Nenávidí tenhle svůj nový úsměv. Nechce patřit k těm, kdo mají dojem, že už všechno viděli a slyšeli, že už si všechno lidské odžili, a tak se vzdávají naděje a začínají obelhávat sami sebe.

Protože i když mají cynikové pravdu, žít se takhle nedá.

Bez skutečné lásky, bez citu.

Bez víry — nebo jak to pojmenovat —, pomyslí si Malin. Beze snů. A ušklíbne se sama sobě.

Když byl na jaře zabit Conny Nygren, kriminální inspektor ze Stockholmu, nabídli jí jeho místo, ale ona odmítla, třebaže si tu práci vřdycky přála.

Peter se nechtěl stěhovat, i když práci by si v nemocnici Karolinska nebo v Danderydu našel snadno.

No tak se mnou asi chce žít tady, myslí si Malin. Ať to s dítětem dopadne jakkoli. Třeba mu přece jenom bude stačit naše láska.

Nad střechou kostela se setkává několik potrhaných mraků, potom táhnou dál. Takovéhle mraky se můžou objevit kdekoli, uvažuje Malin a její myšlenky zabloudí ke Karin Johannisonové, Malin přemítá, jak se jí daří a co asi s tím jejím malým vietnamským zázrakem právě teď dělají.

Tess totiž prý v noci špatně spí. Je to tak?

Jako by se její vietnamský rytmus nedokázal přizpůsobit našemu, jako by její krev proudila žilami svým vlastním tempem.

Karin Johannisonová, vedoucí technického oddělení, soudní lékařka a mimo jiné také kolegyně Malin Forsové, k sobě tiskne dceru Yin Sao Dao a zašeptá:

„Tak, Tess, teď pěkně spinkej, ano?“

Rozhlíží se po obývacím pokoji v bytě na ulici Drottningatan. Během posledního roku to tu vypadá čím dál víc bohémsky. Karin se snaží pokoj naplnit předměty z Vietnamu, aby malá viděla povědomé věci a snad si i vybavila něco příjemného, pokud si tedy má co vybavovat.

Ale jistěže má.

Karin však za některých nocí o Tessiných hezkých vzpomínkách pochybovala.

Držela křičící dítě v náruči a snažila se ho uklidnit, cítila ale, že na to její láska nestačí, jako by se snad holčičce kdysi stalo něco, co se z jejího těla odmítá vytrátit.

Za toho křiku Karin skoro pochybovala, že má Tess opravdu u sebe.

Že se to nakonec podařilo.

Že to bylo proveditelné, navzdory všemu.

Za okny visí dvě červené lucerny, koupila je na trhu v Hoi An před deseti lety. Dávno předtím, než jsem se dozvěděla, že odtamtud přijdeš ty, pomyslí si Karin.

Propagandistický válečný plakát se stylizovaným červeným a modrým tankem.

Kadidelnice. Sumec ze zšedlého modřínového dřeva.

Leskle modrý vlnkovaný hedvábný přehoz na křesle od Josefa Franka.

Tess se u Karin na klíně uklidnila. Velkýma hnědýma očima se v ranním šeru rozhlíží po místnosti.

Je tři čtvrtě na šest a mohly by ještě hodinu spát. Karin po tom touží, touží po odpočinku, poslední měsíce se cítí vyčerpaná, jako by ji měl nedostatek spánku definitivně srazit na kolena.

To teplé, měkké tělíčko.

Ten drobeček v její náruči.

Tiskne dítě k sobě, chce na něj přenést svůj klidný tep.

Právě před rokem seděla v letadle do Ho Či Minova Města neboli Saigonu, jak mu v myšlenkách říká, protože to zní romantičtěji, a mysl měla plnou obav, odhodlání, očekávání a taky lásky k drobnému obličejíku z černobílé fotografie, kterou dostala e-mailem.

Yin Sao Dao.

Sirotek.

Otec zemřel, když na rýžovém poli explodoval starý nevybuchlý granát. Matka se utopila při záplavách.

Válka a klimatické změny.

Teď můžu být tvou maminkou já.

Tak to bylo. Takhle to začalo.

Budu moct být tvou maminkou, říkala jsem si.

Dovezli tě z města Hoi An do Saigonu.

Do zchátralého, vlhkého sirotčince na západním předměstí.

Nejdřív jsi váhala. Klopýtala jsi ode mě pryč po špinavé betonové podlaze. Ale kam jsi mohla jít?

Za zápachem moči. K harampádí na dvorku. K zamřížovaným oknům.

A tak jsi přijala mé objetí, ze studené betonové podlahy jsi mi vyšplhala na klín.

Neodejdu od tebe, šeptala jsem ti do ucha.

Naučila jsem se ta slova vietnamsky.

Šeptala jsem je znovu a znovu.

V zašlém pokoji v hotelu Majestic, odkud je přes široký bulvár vidět řeku Saigon. Když jsme odjížděly, stála vedle nás na recepci nápadně chladná Evropanka a chovala se, jako by tě znala, snažila se upoutat tvou pozornost, ale jenom tě rozplakala.

Šeptala jsem ta slova v letadle.

Šeptám je i teď.

„Maminka je tady, maminka je tady.“

Dech. Teplo. Klid.

Spánek ne.

Ale klid.

Křik utichl.

Ta noční můra už je pryč, nebo ne? A ty se teď chceš vyhnout temnotám snů, protože v tobě přece jenom něco zůstalo a ve spánku to cítíš.

Nechceš si hrát, jenom mi sedíš na klíně, klidně sedíš, a když se tě pokusím uložit, dáš se do křiku.

„Ne, ne, ne.“

Karin Tess houpe, hladí ji po rovných černých vláskách, pod bílým pyžamkem zřetelně cítí tlukot srdce.

Prozpěvuje:

„Tess hájí tiše jako pěna, spinká, je totiž unavená.“

Vietnam.

Úctyhodná nezkrotnost a okouzlující příměstí místních lidí.

Chudoba, zoufalství a korupce, s nimiž se tam setkala.

Výpary z vozíků s nudlemi, vůně syčícího palmového oleje, smaženého česneku a máty drcené ve staletých moždířích, poblíkáající světla a zvuky tisíců motorek.

Násilí.